

Sygn. akt III CSK 341/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z wniosku T. R. i R. R.
przy uczestnictwie A. R. , M. B. , D. S. ,
A. Ś. , T. K. , J. K. D. , A. R. , S. R. , T. R. , B. R. , K. R. , M. R. W. , P. B. , J. B. ,
B. B. , M. G. , B. D. , A. B. , K. Ś. , A. T. i P. C.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 września 2017 roku Sąd Rejonowy w K. w pkt 1. stwierdził, że T. R. , syn S. i A. i R. R. , syn S. i A. nabyli przez zasiedzenie z dniem 12 września 2009 r. udziały wynoszące po (...) części w prawie własności: a) nieruchomości położonej w K. na B. , jednostce ewidencyjnej K., obrębnie (...), stanowiącej działkę nr (...) o powierzchni 0,0040 ha powstałej z I.kat. (...), objętej wykazem hipotecznym [...]; b) nieruchomości położonej w K. na B., jednostce ewidencyjnej K., obrębnie [...], stanowiącej działkę nr [...]/2 o powierzchni 0,1249 ha powstałej z I.kat. [...]/1, objętej wykazem hipotecznym [...]; w pkt 2. oddalił wniosek uczestniczki A. R. co do zasiedzenia przez P.R. nieruchomości objętej wnioskiem.

Postanowieniem z 14 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżących, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył art. 339 k.c. w zw. z art. 206 k.c., art. 336 k.c. w zw. z art. 206 k.c. art. 176 k.c. i art. 172 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wykazano, że przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.